

χαψιά

χαψιά, η, ουσ. [από το θέμα αορ. του ρ. χάφτω + κατάλ. -ιά]. **1.** η μπουκιά: «έφαγε το γλυκό με μια χαψιά»· (για τροφές) πολύ μικρή ποσότητα: «μου 'δωσε κι εμένα μια χαψιά απ' την πίτα του για να με ξεγελάσει». (Λαϊκό τραγούδι: και το φεγγάρι μια **χαψιά** κι ο ουρανός μια μαντεψιά μα πάμε μπράτσο-μπράτσο)·

- μια χαψιά άνθρωπος ή μιας χαψιάς άνθρωπος, λέγεται για άνθρωπο που είναι μικρός στην ηλικία ή πολύ μικρόσωμος και, κατ' επέκταση, άνθρωπος ανάξιος λόγου, ασήμαντος, τιποτένιος: «μια χαψιά άνθρωπος και θέλησε να τα βάλει μ' αυτόν το γίγαντα! || μιας χαψιάς άνθρωπος και ονειρεύεται μεγαλεία!». Συνών. μια μπουκιά άνθρωπος ή μιας μπουκιάς άνθρωπος / μια πήχη άνθρωπος ή μιας πήχης άνθρωπος / μια πιθαμή άνθρωπος ή μιας πιθαμής άνθρωπος / μια πορδή άνθρωπος ή μιας πορδής άνθρωπος / μια σταλιά άνθρωπος ή μιας σταλιάς άνθρωπος / μια φτυσιά άνθρωπος ή μιας φτυσιάς άνθρωπος / μια φυσηξιά άνθρωπος ή μιας φυσηξιάς άνθρωπος·

- τον κάνω μια χαψιά, τον κατανικώ με μεγάλη ευχέρεια: «μου είναι αδύνατο να μαλώσω μαζί του, γιατί τον κάνω μια χαψιά». Συνών. τον κάνω μια μπουκιά.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας